

[I. A. Hansen.]

gav af Betydningen af saadanne Formaaalsparagraffer. Det kommer jo ganske an paa, hvad den siddende Regering vil lægge ind i dem, og den Nytte, vi har haft af dem under Behandlingerne af de vekslende Forslag, er ikke stor.

Nej, det, der er Realiteten, er, at man skaber det bedst mulige Forsvar indenfor de økonomiske Grænser, som de politiske Partier, saaledes som Rigsdagen nu er sammensat, kan naa til Enighed om. Det er det, der sker gennem disse Forslag. Man kan mene, at det er for lidt. Jeg hører, at de konservative Ordførere mener, at det er for lidt. Jeg skal ikke modsige dem, men jeg vil gerne bede dem anvise mig en Mulighed for at naa videre i Retning af Bevillinger til Forsvaret og indenfor den samme økonomiske Ramme Muligheden af at faa en teknisk og forsvarsmæssigt bedre opbygget Ordning.

Det ærede Medlem spurgte mig, hvad Formaalet var med § 64. Formaalet er det, der angives i Paragraffens Ordlyd: at Søofficerer udenfor Nummer, der er ansat i Stillinger i Marineministeriet, skal betragtes ved Lovens Ikrafttræden som værende i overtalligt Nummer i Linien med umiddelbar Adgang til Forfremmelse. Hvis der indenfor Marineministeriet sidder brugbare Kræfter, hvorfor skulde man dog saa spærre Adgangen til at faa taget disse Kræfter i Brug ude i Linien? Den paafølgende Paragraf lægger i Ministerens Haand at træffe de til Lovens Gennemførelse nødvendige Foranstaltninger, altsaa ogsaa Gennemførelse af Foranstaltningen i Henhold til § 64.

Jeg har endelig til Slut en Misforstaaelse fra det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Krafts Side at rette, endskønt jeg har vanskeligt ved at forstaa, at det er en Misforstaaelse. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde søgt at drage den kommanderende General ind som Garant for disse Forslag. Nej, ærede Medlem, det er ikke mig, men det er det ærede Medlems politiske Organ her i København, „Berlingske Tidende“, der har fremstillet General With som faktisk og praktisk Garant for denne Ordning. Jeg har i min Indledningstale her i Dag fuldkommen loyalt gengivet, hvad det er, den kommanderende General har sagt om disse Forslag og betegnet som Forbedringer i disse Forslag, og hvad han har maattet tage Afstand fra, fordi han ønskede noget andet. I saa Henseende henviser jeg det ærede Medlem til at læse Fortrykket.

Jeg skal derefter gøre nogle politiske Bemærkninger, først til de ærede Ordførere for Regeringspartierne og til Ministeren, dernæst til Repræsentanterne for det konservative Folkeparti.

Man har her i dette Ting fra socialdemokratisk og radikal Side gjort det samme, som man forsøgte i Landstinget. Man har søgt at slaa det hen, som om det, der foregik fra disse Partiers Side, alene var det, at man tog en Besparelse, men det andet havde man overhovedet ikke Lod eller Del i. Man er dog blevet lidt forsigtigere her, end man var det i Landstinget, da Forslagene var til Behandling der. Dér hørte jeg Ordføreren for Socialdemokratiet, Landstingsmand C. F. Sørensen, sige, at man havde ikke rettet et Komma i disse Lovforslag, man havde intet som helst haft med dette Makværk at gøre. Det har man dog ikke turdet gentage her i dette høje Ting, thi det blev øjeblikkelig og uden Modsigelse korrigeret af Venstres Ordfører i Landstinget.

Alle ved, hvorledes denne Sag hænger sammen. Man har ikke blot, som den højtærede Forsvarsminister antydede her i Dag, beskæftiget sig med den finansielle Side af disse Lovforslag. Der er ogsaa andre Paragraffer end dem, der sætter Grænser for Udgifterne, som den højtærede Regering har beskæftiget sig med og faaet ændret. Om det er den højtærede Forsvarsminister, der har gjort det, eller det er fra en anden Ministers Side, saadant Medarbejderskab har været ydet, er jeg ganske ude af Stand til at afgøre, da jeg ikke har deltaget i disse Forhandlinger. Men at der fra ministeriel Side er ydet Medvirken til denne Lovs Indhold ogsaa for andre Paragraffers Vedkommende end dem, der angaar det finansielle, er en Kendsgerning.

Og saa er det, jeg siger til det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen og det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, at det kan ikke nytte noget, man prøver paa at fralægge sig Ansvaret. Naar man i en Forhandling med andre Partier for sin Medvirken kræver Indrømmelser, Ændringer og Rettelser i et Lovværk og faar disse Indrømmelser og derefter anbefaler Rigsdagens Ting at stemme for Lovforslaget, saa kan man ikke sige, at man udelukkende har Ansvaret for, at man sparer de Millioner Kroner, der her er Tale om, nemlig i dette Tilfælde 6 Mill. Kr., saa har man ogsaa Medansvaret, og dette Medansvar skal de ærede Herrer aldeles ikke slippe for.

De kan forelægge deres Afrustningsforslag, javel, der er ikke Spor at sige til det.